

TIHOBA

MOLČIVA

Molčiva
akacija cveti.
Prsti molijo
molitev strasti.
Dolina, pretkana
z brbotavo reko
naju ziblje.
Molčiva.
Sonce pije besede,
ki so v glavi.
V očeh ti spi želja,
na ustnicah ti umira
krvav metulj
mojega poljuba.
Čez bele napete prsi
sem zaslinil sled
do opojnega maha,
kjer so usahnile
kresničke nemira.
Bele topolove snežinke
so naju zagrinjale.
Polna trudne sladkosti
sva sanjala nevidne svetove.
Z roko si mi obrisala besede
na mrmravih ustnicah ...
Molčiva
Molčiva
Molčiva

S POLJUBOM V ČAROVNIJO

Z ustnicami vetra
sesaš moje dihce.
Z mahovnatimi dlanmi
mi sežeš na čelo, na prsi,
na trebuh.
Trnje lepo cveti
si spomnila,
ko sva ustavila
kolesje strasti.
In potem,
bilo je na meglen dan
s poljubom si šla
v čarovnijo
mojega srca.
Nisva več v megli, sonce je.
In ti!?
Ah nič,
s poljubom v čarovnijo ...

MED IN JABOLKA

Prinašam ti med in jabolka.
Ti molčiš v satenasti belini.
Labodi so že zaplesali
po namreženi gladini jezera.
Molk v lubju vrbja.
Sama sva
na kamnitem srcu pokrajine.
Jesen že kliče iz grap.
Samot neba
se ziblje
v zrklovini tvojega očesa.
Božanje je utrujeno
nasmeh je star,
poljub uvel.
Seževa si v globine minljivosti.
Ti molčiš,
jaz preveč govorim.
Čez suhe trave sva ponesla strast.
Ugasnila si mi v naročju.
In ko sva se razšla,
te je počesala luč neba.
Nikoli več nisva skupaj molčala.

GOVORICA SONCA

Govorica sonca
me je naučila spoštovati
luč v tvojih očeh.
Iz davno ustvarjene amfore
črpam opoj neminljivosti.

Govorica sonca
me je naučila ljubiti
pramene tvojih iluzij,
ki si jih odnesla
v mrzle dvorane sveta.

Govorica sonca
je zaplodila sliko tvoje miline
na gladino starega jezera,
ki je edino oko pokrajine,
v kateri prebiva moja samota.

NIKOLI NISEM VERJEL

Nikoli nisem verjel,
da ti je poletje tako hitro
ugasnilo v očeh.
Z vonjem cipres
si legla
v lunine meljave.
In rešila si se moralne oskornjave.
Nikoli nisem verjel,
da je tvoja bela tunika
zastava jutra
in da je tvoj smeh
le veter v čereh.
Nikoli nisem verjel,
da je dotik tvojih ustnic
le želja,
ki hoče piti moč telesa.
Ne, nikoli nisem verjel,
da je ljubezen le poletje v duši.

TVOJA OMAHLJIVA ROKA

Položil sem glavo
Na tvoje razmehčane prsi.
in sem slišal,
da nekdo tam notri
neutrudno nabija ping pong žogico.
V očeh se ti je gostil strah,
ki je priplezal
čez tvoja lepa usta:
Mogoče sem zanosila?
In potem sem ti odpoljubil
belo puščavo trebuha,
v katerem so si repkarji
iskali svojo večnost.
Tvoja omahljiva roka
je požela besede,
ki so hotele biti tolažba.

BDEČA KAMNA

Poglej, na dežniku je še nekaj jutra.
Poglej, če je sonce še v mojih očeh.
Prižgi radio, pristavi za kavo,
poišči svežo brisačo.
Začrtaj si smehljaj.
In potem sem še na mokre sledi.
Ko sem nazadnje bil tu,
sem med drugo šaro na nočni omarici
videl tudi mojo sliko,
Tisti bedasti nasmeh,
in jogurtni lonček s prvimi zvončki.
V naslednjih jutrih so zvončki izginili.
In moja slika tudi.
Zdaj so tam uteži,
on je športnik
In midva sva zdaj bedeča kamna.

VETER TI GRE SKOZI PRSTE

Veter se ti sprehaja skozi prste.
nad čelom se ti staplja rastje svetlobe.
Zeleno ogrinjalo je odpadlo,
ostala je bela pokrajina
čakajoča pohotnega romarja.
Prižgeš večer
in mrmraš o kostanjih,
ki so poselili globeli
otročkih iger.
In potlej pride romar.
Sprejmeš ga
z zahvalo v očeh
in z zdrizom v dlaneh.
In vse se ponovi,
obnovi, zahrepeni, vzplamti,
zakriči, zaživi, zažari.
Veter ti gre skozi prste
in odnese kito dneva.

NE VEM

Ne vem, zakaj
se mi v zaočje riše bela barva.
Ne vem zakaj,
je bil bel nagelj
tisto noč
podoben dimu,
ki se leno prislanja
nad mrzle prsi reke.
Potem je zrasla
majhna pikapolonica v njenih očeh.
Nekaj besed,
nekaj fraz
je spremenilo večer
v že zdavnaj dozorelo minulost.
Ne vem
ne vem zakaj.

VSTOPAM V PUŠČAVO TVOJE DUŠE

Čas črnih konj
in nežnih rok.
Tulipani se množijo z lučjo
v zavetrju dneva.
Stečem vase
v oljnato tišino.
Pripogib cipres
in poljub
v zarotitvenem prostoru.
Sprevidel sem se
na gladini tihe vode.
Z vonjem tvojih lokvanjev
bom zanemel v jutro,
ki že pritrkuje
s steklenimi zvonci rose.
Prav potiho odhajam
v puščavo tvoje duše.

IN TI TAKO DIŠIŠ

Hej, zastavice japonski carjev
si nosila v očeh,
ko si prišla čez močvirje
s prgiščem krohota.
Vse tvoje sestre
so se dale kupiti ameriškim vojakom.
Sedela sva na preprogi iz Tibeta.
Molitve vetra
sva prevedla v poljube.
Samo starci se še veselijo življenja,
si mi rekla
In potem sv tonila v zlatem mrču na reko.
Zgodovino bodo pisali tisti,
ki niso znali gledati v bodočnost.
Ampak moja praljubezen
je prvi mah na skali tvojega srca.
Sama sva
v zapuščeni sobi.
In ti tako dišiš.

NIČESAR MI NE POVEJ

Ne govori mi,
da sloni lahko letijo
in da žirafe molijo
iz črnih katekizmov.
S črno pelerino
v črno vstajenje Afrike,
v črno puščavo srca,
v črno dojko sveta.
Na tisoče je sanj
v tvojih črnih očeh.
In jaz sem suhljat snubec
tvoje črne pohote.
V črnem spancu
sva slišala bobnarje
in palme so poljubile jutro
na tvojih melanholičnih ustnicah.

NE SLONI NAD MENOJ

Ne vem, kaj naj ti povem
z morsko peno v jutranjih očeh.
Gola, nenavadno zala sloniš nad menoj.
Hočeš biti moje zrcalo.
Pojedla si tigrovo srce
izpila sok evkalipta,
začarala vetrove
In umila nebo s solzami,
da je zdaj podobno freskam v Firencah.
Ne vem več, kaj naj ti povem
z mrtvo pesmijo v sebi,
s trudnim orlom na rami,
ki e prejadral oblačnosti v meni.
Ne sloni nad menoj kot usoda.

DLANI RAVNINE

Široke dlani pokrajine
segajo skozi breze
v tvoje gnezdo melanholije.
Violeline samotno
in potrpežljivo napletajo zvoke.
Prijahal sem do prvih brez
do samotnega dima,
ki je risal tvoje boke na nebo ...
In videl sem,
da si tam že od nekdaj.
Čakala si me z zeliščnim čajem
v modri obleki, z razpuščenimi lasmi.
Stepni veter je dvigal listje
in te ovijal v divje melodije.
Od nekje so se vzeli cigani
in nama zaigrali.
Odgnala si vsiljivce, privezala konja
in dolgo zrla v čelo večera,
v oči tolmuna,
v moje trudnosti.
In cigani so igrali in igrali,
da se je nebo za brezami razžarelo.
In v meni je vse
le zate pelo.
Prav tu nekje
je najino bližino
v dolgo noč odelo,
v neki mrzli zimi.
Zdaj sem dokončno tu.
Nisem več bel labod
v tvojih sanjah.
Nisem steber svetišča,
ki sva ga z vzdihljaji zidala.
In ciganske violeline so spet zapele.
In tedaj, o nebo, pogledam v tvoje oči
in vidim, men ni.
Zbudila sva se v travi,
Cigani so odšli.
Dlani ravnine naju spet vabijo,
tokrat pod hraste,
da se
življenje v naju
na novo zaraste.

NEK VEČER

Rdeč telefon.
Rdeča lica.
Valček.
Kepica sladoleda.
In otroška zvestoba
v ohlapnih prsih
Zelen šal.
Pozabljene naramnice.
Otožnost časa.
Pod rokami kljuka,
v očeh odhod.
Visokopeti škornji
zdrobijo jutro.
Zaman poljub
na prazno masko
otrplо zrelega obraza.

ZMAJEVA LJUBEZEN

veliki gong nad riževimi polji
in poševni smehljaj.
Vedno mokre noge
in preprosto umiranje.
Kako daleč so zvezde,
kako daleč je grob svetle ničnosti.
Rjavi hrbti molilcev
so vaba za vedno lačne moskvite.
In še enkrat poševne oči,
ki me zajamejo.
V meni vidijo
daljno hladno deželo
topih pogledov
in mrzlih src.
O, zmajeva ljubezen,
ki si me začarala
s suhim vetrom.

TEMNO TUJA SVA SI

Neusmiljen brbotavost vetra
igra na lesene orglice neba.
Šla sva preko trhlih mostov
v zavetrje objemov.
Spomini spijo z menoj.
Čas šumi
v školjki dneva.
Blesk luči reže samoto
v rdeče trakove,
tako pripravne za v lase.
Povsod so se naselile
tiste tihe čemerne oči,
ubite, z zavrženo ljubeznijo.
Na steno bom pripel hieroglife
najinih poljubov,
zarisanih na star papirus,
prežgan s soncem mnogih ljubezni.
Temno tuja sva si.

PRIHOD CVETOV

Nekega jutra se zbudiš
z budilko v naročju
In vidiš, da je vse zeleno:
stene, naramnice, luč, stol, miza,
njene oči,
tolmuni strasti.
Pogrinjek poljuba
ti zaliže
svetost samoljubja.
In ko sta dva eno,
se oglasijo bobnarji najvišje strasti.
In naenkrat vidiš belo marjetico
na belem čelu,
omahljivo lilijo med prsti.
In ona v turkizni tuniki,
v zreli travi ...
Bele stene dosanjajo jutro.
Pa je, pa je prihod cvetov
Zaznamovan v očeh.

VONJ TVOJEGA PARFUMA

Že stoletja molčiva,
molčiva s kamni,
ki trudno sedijo
v zelenih kraljestvih.
Že stoletja sva si tujca,
veter sva.
Svetloba naju opijani.
In potem sva metulja
v sobah
takih in takih usod.
Že stoletja se iščeva:
v parku
na plesiščih,
v posteljah
a sva zgrešljiva,
zgrešeno rojena.
Zgrešeno, vse je zgrešeno,
ko mimo gre vonj tvojega parfuma.

ČEZ ZAREZO PARKA

Čez zarezo parka sem šel,
sem šel na sladko romanje.
Drobne bele lučice
so mi kazale v dan.
Na dnu luže
sem videl njeno resnico.
Tedaj sem zvedel,
da sem v krogu erotične estetike.

Čez zarezo parka sem poromal
z vijolico v srcu,
s prevreto krvjo, o žleze.
Hitel sem k spoznanju,
ki je bilo zakodirano
v njenih zelenih očeh.
Ljubezen je samo paradna parola
grenkih samotarjev.
In spet je padal dež
na platnice knjige,
ki so jo pisale trave.

O, LILJE

Bele golobice zorijo
v drobovju sonca.
Poslala si mi mavrico
v kelihu življenja.
Ampak nagrobniki
še vedno spijo
v črnem morju noči.
Kako zelo, o , kako zelo
spoštujem toplino
tvojih dozorelih oči.
O, glej , lilije, lilije
v naročju tvojega prihoda.

ZASMEJ SE PLIŠAST MEDO

Zasmej se plišast medo, zasmej!
Še dva dima, in adijo.
Francoski parfum v zraku.
Prah na preprogi.
Nagubane zavese.
Svetloba ulice
na tvojem zbeganem licu.
Naveličana vseh modrosti
grebeš vase,
mene nit ne opaziš.
Lahko bi bil tvoja tolažba
ali pa samo svetilnik.
Zasmej se plišast medo,
ko boš videl luč,
ki bo slekla lepoto teme.

NIKOLI NE BOM

Nikoli ne bom tvoja voda!
Nikoli ne bom tvoj nasmeh!
Nikoli ne bom tvoja zabloda!
Nikoli ne bom tvoj greh!
Nikoli ne bom tvoja usoda!
Nikoli ne bom tvoj zasmeh!
Nikoli ne bom tvoja resnoba!
Nikoli ne bom, tvoj, na tvojih poteh!

VETROVI UMIRAJO

Vetrovi umirajo
v piščali
samotnega pastirja
kamnitih ovc.
Vetrovi umirajo
v vzdihljajih ljubimcev,
v zelenem listju
v mrtvi senci
v vodnjaku vseh tišin.
Vetrovi umirajo:
v trsju,
v slapu
razpenjene vodne melodije
umirajo v trepalnicah hriba,
ki se zazira v večnost obzorja.
Vetrovi dokončno umrejo
v piščali
samotnega pastirja
kamnitih ovc.

BOR SEM

luskje sonca
se lepi na moje blede lice.
sam sredi viharja ...
in naenkrat sem bor,
zelenotemen in pojoč.
Povprašal sem besedje studenca,
kje so vsa tista morja?
O, kako so mi nekdaj bučala v žilah.
Takrat, ko sem sledil beli golobici,
ki je letala za obzorja zavedanja.
Moje veje so zanihale v tišino,
poselile so jih trudne ptice.

ISKAL SEM BELO LILIJO

Iskal sem belo lilijo
v črni srajci gozda.
Nad vrhovi smrek
sem videl krožiti orla
O, ta leteča svoboda.

Iskal sem belo lilijo
v črnem večeru,
na planoti,
tej tihi kamniti samoti.
O, ta domovina vseh hrepenenj.

Iskal sem belo lilijo
v svetlobi jutra,
ob robu jezera,
tihi, mokri brezčasni gladini.
O, to zrcalo vseh vprašanj.

IMPRESIJA

Majhne, nemočne roke
nabirajo cvetje.

Tišina zapleše
v belo elipsa metulja.

Nad usločeno ravnino
se pasejo nemirne črede oblakov.

Črne jagode
ponujajo svetlobo podzemlja.

In tam, tam daleč
se gradijo velike nevarne smrti.

Za oknom je molčeč obraz.
Svetloba sonca umolkne na polomljeni polknici.

ZELENA MATI

O zelena mati!
V grapi, v zeleni zibeli.
Zelene oči
posvečujejo jutro.
O, neskončna mati
razstrta po pokrajini,
kjer si lahko oddahneš na mahu rojstva.
Vživeti vase
smo malikovali protje
tvojih želja.
Zelena mati,
na tvojih prsih
so zrasle ciprese,
zaljubljene v večnost modrine.
In v ušesih ti gnezdijo nenavadne ptice.
O, zelena mati,
sokov nam daj,
da se bomo zmogli vzravnati.

ODPIRAM HIŠO MOLČANJA

Odpiram hišo molčanja
s ključem še nenapisanih besed.
V zavetrju brbljave nežnosti
so oglodane strasti
in skozi sije zelena luč.

Odpiram hišo molčanja
zavito v rastje melodije,
v praprot,
v preproste stvari.
Na pragu je zlomljena perut
ptice glasovke,
ki vse pove, prav vse.

STARE LIPE

Stare lipe v vetru.
Zelen, dehljive, mogočne ...
Zven kose,
pok življenja.
Prhavica sonca
na trudnih gibih kosca.
Globoka vrtača
je njegova skleda trpljenja.
In z belimi skalami obzidana pot
je nit med hišami,
med trnjevim travami.
Še nekaj zamahov,
še nekaj vzdihov
In dan bo dopolnjen.

PRAZNIK POMARANČ IN SVEČ

Razpelo
pomaranče in sveče
in zgubano čelo.
Davna pokrajina
v plešočih očeh.
Roke zvite v molitev.
Pajčevina
in bele stene sanj.
Iz srca žene lilija
za čelom kliče kukavica.
Na rokah je mah,
v duši veter.
Vse je okrušek nekega preživetja,
je bistvo cvetja,
je luža,
je vonj namočene zemlje,
je osamljenost,
je trdoživost poljuba.

OTROCI ŽAFRANASTIH CVETOV

Otroci žafaranastih cvetov
plešejo na zmrzli travi.
V sebi nosijo vesoljne piščali.

Otroci žafranastih cvetov
nikoli ne gredo domov,
ker njihov dom je dom bogov.

Otroci žafranastih cvetov
na hrbtu vetra jahajo,
v zamrzle duše pihajo.

Otroci žafaranastih cvetov
prinesli bodo sonce
v črne hladne izbe.

IMPRESIJA JEZERA

Zlati križ v vodi.
Naveličanost Kristusa.
Cerkev svetega zla.
Modrost zelenja
in zvoniki neba.
Palice kaznovanja
v zablodju časa.
Na betonskem prstanu okrog jezera
se sončita dva martinčka.
Razpokan čoln
sivo razpada.
In vse to je čas,
ki mi je podarjen.
Na zrcalu vode
se mi smeji obraz.
Ujeta srna stekleno molči.
Pol litra črnega in nobene misli.

PEPEL

Spokorjen pepel neke ideologije
je postal še enkrat pepel.

Sence velikih pridigarjev
so utonile v temnih žalostnih srcih.

Črni kamni so spomeniki plesa.
Črne daljave so obstale v zehajočem bogu.

Nadčasni kaos se ureja v smisel.
Ta čas je prehod v višja spoznanja.

Igralci usode so utihnili.
Dobiček bodo delili mrtvi.

OBLIKE ČASA

Oblike časa so:
kruh, prošnja in smrt.
Oblike časa so:
rezget zveri
prosojna malodušja
starejša
od medenine tega časa.

UTIŠANJE ČLOVEKA

Potovanje skozi čas
je zabava filozofov.
Križanje in odrešenje
je zabava poslušnih.
Orožje je zabava neuslišanih,
pokvarjeni, razjarjenih
razbitih, samotnih, nagnitih.
Vsi velik, so majhni,
v majhnih kamricah
v majhnih sanjarijah,
v velikem svetu kaosa.
Prihaja čas oranja
setve in molitve.
Pod cvetovi
bo žebranje izmišljene resnice.
Naklonjenost neba ...
Dokazljivost geometrije ...
Širjava duha.
Vse, vse je zabava,
da utiša človeka.

SPOZNANJE MED OLIVAMI

Sanje južnega vetra
obledelo molčijo
v velikih belih cvetovih.
Vonj soli in oliv
se razliva čez bel prtič,
položen v naročje
žalostne boginje.
Mlado vino
se je usmilo spominov,
ki so skozi olčje pošepetali.
Od nekod navrevajo zvoki.
Kamen govori.
Jagnje, to belo žrtev,
molče objeda železje časa.
nekoč so imeli igre,
nekoč so imeli strasti;
zdaj imajo zabavo
samo še umrli angeli.
Oddahnil sem si na skali,
zakovani v morje,
prežet z lučjo,
z belino,
s turobo globine,
ki je naplavila vse smisle.
Tod mimo
so peljale prve ladje razuma.
Neizrečen sem,
nemočen
proti vsem.
In tod okrog
so se naučili postavljati bogove.
Gradili so palače
gradili so mostove.
In vendar še v vsem živi
žlahtni sad duha.
In potem prišlo je sporočilo:
bodočnost preteklosti
je v srcih nesmrtnih.

ROKE OBLAKOV

Roke oblakov
šivajo ogrlico dežja.
Črni starci
so se sestali
v črnih katakombah noči.
Odločno so urekli
svetlobo sveta.
In najmodrejši med njimi,
mož zlatega čela, je rekel:
Gospoda!
Mi smo vest človeštva.
Mi smo usoda.
Mi smo sejali,
oni bodo želi.
To ni v knjigah,
to je v genih.
Gospoda!
Nad nami dež počiva,
pod nami se kamen razgoreva.
Sveta ni moč odrešiti,
svet je treba odreševati.
Ti, razum boš prvi,
ki boš odšel iz te votline
med ljudi zveri.
Dali ti bomo popotno modrost,
pa besedilo
vsega oznanilo.
In poišči starko,
ljubezen imenovano
v kamnitem grobu spečo.
Odvzemi ji spanje
in vrni ljudem upanje.

PRIDITE, O PRIDITE KONJI

Vozlišče energij
v raznihanem
čutečo tihem zanebju.
Kaplja neba
v naprstniku Sneguljčice.
Smehljaj lepote je postal čadast.
Razpokana koža in objem,
že davno prerokovan
za počeno srce.
V očeh je slučajnost.
Svilen plašč
vržen čez obzorje.
Čaj na robu večera,
hobotnice
knjige,
zvezde ...
Zaupljiva toplota čistega nasladja.
Parada slovesa
pod beneškimi balkoni.
Pridite,
o pridite nesmrtni konji
do ograde
mojega obnebja.

PRIDITE KONDORJI

Mrzle pajčevine
mi padajo na ustnice,
mrzli poljubi so to.
Večne tišine na belih krilih.
Škrati piščalkarji
so mi ukradli pesmi
in se v vrbe skrili.
Vrnite mi pesmi
jezdeci vetra,
da bom spet verjel
v tiktakanje časa.
Na sredi vseh poti sem.
Pridite kondorji z višin.
Pridite v mojo tišino
in me napojite z modrino.
O, kondorji, pridite!

NA BELI CESTI

Na beli cesti
Speljani do prsrca
se ziblje senca
lenega duha.
Nad šipkovimi cvetovi
je zapisana neka lepota
z granitnimi solzami.
Bela lepotica
je prijezdila iz močvirji,
da bi požela sončne njive.
Na beli cesti
širokega sveta,
potuje ena sama beseda,
v prah poteptana.
ljubiti, imenovana.

O, ZDRSNI GOLOBICA

Zdrsni golobica
v vrečast večer
v netopirjev nemir
in z vijoličastimi krili
zakroži nad vodo.
Nastavi mreže strasti
in prepusti ustnice
naivnim zaljubljencom
ki ždiijo ob vznožju svojih bogov.
O, zdrsni golobica
čez moje sanje
in usedi se na lice jutra
za vogalom neke samote.

NA VRATIH LISTEK

Razpostavljene stojnice jutra
ponujajo jange in bič.
Nekaj črnega je v zrklovini neba.
Lilija je v naročju zlatolase usahnila.
Razsrjen vihar pometa
čustveno navlako v duši.
Na vratih je listek:
Sem v rajju, ne pridem več nazaj.
Pod preprogo spi kača vzdihov.
Prišli bodo kramarji časa in ponujali
zvarke, ki ubijajo resnico srca.

TA PRIPEKA BO MIMO

Ali imajo vrtnice svoje bogove?
V pripeki posušen list jesena
se odelipsa v ničnost.
Za hip se razgrne krilo
in dvoje nog pohodi jutro.
Smetana na kavi je postana.
Naenkrat sovražim zrcalo
in lokal tam čez cesto.
Ta pripeka bo mimo,
Telefon bo tiho.
Naučil se bom biti elipsa.
Ali imajo vrtnice svoje bogove?

SKALPEL ČASA ME REŽE

Večni konji jezno udarjajo
s kamnitimi kopiti
in drobijo grom
v prašne skrinje,
zaklenjene v sobanah depresije.
Tako polna, prekleto polna
je skleda zla.
V temnem naročju
skrivnostne device
se rojeva nov odrešenik.
Najedel sem se fig
in nabutal morskih školjk.
On prihaja prepozno,
svetloba razuma usiha.
Skalpel časa me reže ...

POLETJE BO

Poljub na oknu vlaka
vržen v zeleno kačo vinograda.
Pesem sonca
razkošno razsejana na pročelja.
Poletje bo.
Črički bodo nasnovali
milozvočje noči.
Neznane piščali bodo pele v malinah,
v gromu
v prezrelih travah.
Poletje bo,
vstalo bo iz lepotice,
speče na pernicah mojega hrepenenja.
Poletje bo.

PREROKOVAN SEM BIL

Steklene amfore
počivajo v mulju ljubezni.
Prostranstvo enega samega poljuba
zavzame vse katakombe v duši.
Moja, pridi v dolino zrcal.
Na voljo imava en sam trenutek.
Potem nebo molči.
Na dlesni se mi lepi
skrhina nežnosti.
Prerokovan sem bil
v stari deželi, pod murvo,
na oslu.
Ah, na sejem bom šel.
Morebiti si kupim nesmrtnost
ali pa samo šopek poljubov.

VIOLINE JUTRA

Mrzlo zvenijo
violine jutra, mrzlo.
Vrbe žanjejo sonce
in žito sklanja trudne glave
od neznane molitve,
vržene sem čez svetlobo.
Pokončna okna mesta
ljubko žarijo.
V kateri hiši
je zaspala moja luč?
Nad pokrajino se vžiga praznik.
Pridite svetlobneži!
Pridite svatje!
Pridite kočijaži
pohotnih grofic!
O, le pridite,
vsi nedoživeti,
na praznik dneva vseh dnevor
na milobno ravnino.
Pridite, po luč za vse dni.

KO VSTANEM V BEZGOVO JUTRO

Belo jagnje
je milo popaslo luno.
Vroči opilki jutrenja
me skelijo v podkožju duše,
ko vstanem v bezgovo jutro.
Dve zaljubljeni ptici
šivati nebo
v ornament svetlobe.
Morje dobučeva
v skritem zalivu.

PREPOZNAVAM OBLIČJE MODROSTI

S čim je tetovirano nebo,
da se tako blesti.
Na hrbtu morja
počiva želatinast dan.
Vonjave senčine
se plazijo med kamnite boke.
Vse je pripravljeno za ljubezen
in vse se doživlja iz ljubezni.
Od nekod pricingljajo nove iluzije.
V polni luči
zdaj prepoznavam obličje modrosti.
Šibak drhtljaj se vzdigne iz prsi,
kakor da je tam notri
smeh cvetja.

ZIDAMO

Zidamo, zidamo Evropo
Še ena avtocesta tu
in še ena tam
Nov mrtev rokav namesto reke.
Zidamo, zidamo hišo,
svetišče napuha
in neutelešene ljubezni.
Zidamo, zidamo molčanja.
Zidamo, zidamo umetna nebesa.
Zidamo kapelice.
Zidamo prazne domove
za votle otroke
drug drugemu nevarne volkove.
Nazadnje bomo zazidali luč,
ki nam siplje vse, kar imamo.
Zidamo, zidamo,
vase se zazidamo.

